

1. KAPITOLA

„Zítřka bude mrznout stejně jako dneska ráno. Říkal to jeden chlápek v hospodě,“ prohlásil Libbyin strýček Denis předchozí večer u rodinného stolu.

„Chlapi, které potkáváš po hospodách, jsou hotové studnice informací!“ zamumlala paní Hancocková a energicky postavila na stůl čajovou konvici.

Libby se chvatně pokusila odvrátit rodinnou rozepří. „Dnes ráno na všem ležela bílá jinovatka. Jako kdyby sněžilo.“

Strýček Denis spolkl tu informaci stejně rychle jako sousto chleba a nerušeně mluvil dál: „Majitelé sázkových kanceláří budou mít pěkně zamotanou hlavu. Víte, že se lidé každoročně sází, jestli bude o Vánocích sníh?“ Hlučně si zamíchal čaj a velkodušně dodal: „Pro tebe, Lib, to nebude nic příjemného – jezdit po venkovských cestách.“

„V dodávce je mi líp než pošťákům, kteří chodí pěšky po městě,“ poznamenala Libby s nadějí, že ho ta odpověď přiměje, aby přestal cinkat lžičkou o hrneček.

Strýček Denis její poznámce jako obvykle nevěnoval pozornost. Vždy se v rozhovorech zajímal jen sám o sebe.

„Ano, bookmakeři budou mít pořádně nahnáno!“

Zlomyslně se zasmál a současně usrkl čaj, až se rozkašlal a musel šálek odložit. Knír měl od čaje celý zvlhlý, takže víc než jindy připomínal mrože na ledové kře.

Jeho sestra i neteř sebou trhly. „Pokud někdo ví, co si bookmakeři myslí, ty jsi rozhodně ten pravý,“ utrousila

paní Hancocková kousavě a úplně jiným tónem dodala: „Jestli bude pořád takováhle zima, musíš se teple obléknout, Libby. Byla bych radši, kdybys pracovala uvnitř. Dělán si o tebe starosti, když v zimě vyrážíš na silnice skoro za tmy.“

Vrhla významný pohled na Denise, jako by chtěla naznačit, že v jeho případě by ji potěšilo, kdyby měl jakoukoli práci.

Obeznamenost strýce Denise s loterijními společnostmi trvala už dlouho. Před několika lety se s ním kvůli tomu rozvedla manželka. Když se přechodně ocitl bez střechy nad hlavou, přestěhoval se k vdané sestře. „Nouzové řešení,“ tvrdil, „než si najdu něco vlastního.“

V době, kdy Libbyin otec zemřel, trvalo toto nouzové řešení už dva roky. Tehdy se strýček Denis šlechetně nabídl, že s nimi zůstane bydlet dál, aby se o svou ovdovělou sestru a její holčičku postaral.

Dotyčné holčičce teď bylo čtyřadvacet a strýček Denis u nich žil stále. Zvykly si vídat jeho holou lebku, zarudlý obličej, zplihlé kníry a ochablé břicho. Nemluvě o jeho zálibě ve špercích a mladistvě vyhlížejících kožených bundách. Neptaly se ho, kde bere peníze. Vlastně to ani jedna z nich nechtěla vědět. Nepracoval. Sociální podpora, kromě nepravidelných částek, které platil sestře jako příspěvek na živobytí, směřovala do kapes majitelů sázkových kanceláří a hostinských. Podle vlastních slov byl Denis příležitostně „při penězích“, a tehdy štědře rozdával, až to ostatní uvádělo do rozpaků. Dalo by se to samozřejmě vysvětlit štěstím při tipování na koníčky, ale Libby si to nemyslela. Navzdory vytrvalému pročitání sportovních rubrik se nezdálo, že by měl strýček Denis cit pro ty, kdo zvítězí.

To všechno se jí honilo hlavou, zatímco opatrně řídila červenou poštovní dodávku po okresní silnici k vesnici Castle Darcy. Bylo by příjemné, kdyby se strýčka Denise

zbavily. Vymyšlení důmyslných prostředků, jak ho vyštípat z domu, neškodně zaměstnávalo Libbyinu mysl mnohokrát během pětadvacetimílové okružní jízdy, při níž doručovala poštu do odlehlých obcí. Bez Denise by měla matka šanci najít si nové přátele. Pokud šlo o ni, už by se nemusela děsit, jak ji strýc před jejími kamarády zase ztrapní. A obě by byly ušetřeny jeho chování u stolu.

Meteorologické předpovědi strýčka Denise se vyplnily. Dnes ráno všechno pokrývala silná vrstva jinovatky. Na chráněných místech, kde od včerejška neroztála, se vytvořil silný bílý příkrov, který holou zimní krajinu úplně změnil. V prvních slunečních paprscích působily pavučiny na větvičkách keřů u krajnice jako stříbrná krajka. Napřážené bílé prsty dubů a kaštanů podél cesty se leskly jako větve vánočních stromků ověšené levnými ozdobami v sezonně upravených výlohách obchodů.

Střechy domů a štítové zdi připomínaly v Libbyině představitosti perníkovou chaloupku z pohádky o Jeníčkovi a Mařence. Vlhká holá místa kolem komínů naznačovala, že pod nimi časně ráno hořel oheň. Chystá se čarodějnice k tomu, aby si upekla malé návštěvníky? Ale jen v divadelním představení.

„Není skutečná, děti!“ odrážel se v Libbyině hlavě i po letech uklidňující hlas. Vyděšené kvílející děti v publiku se váhavě zarazily a přemítaly, jestli mají dobré víle věřit.

„Není skutečná!“ slibovali společně s ní rodiče a tety, kteří své ratolesti doprovázeli.

Přesto tak vypadala. Samozřejmě že to byl muž v ženských šatech, pomyslela si Libby. Teď už to věděla. Muž, který se v normálním oblečení pravděpodobně podobal strýčku Denisovi. Ale jak přesvědčivě tu čarodějnici s rozčuchanými šedými vlasy, v pruhovaných punčochách a špičatém klobouku zahrál! Na závěr ji Jeníček strčil do pece. Jeníčková smrt by byla vraždou, ale u čarodějnice šlo o spravedlivý trest. Jak jsme si přáli, aby

umřela, uvědomila si Libby. Jak jsme chtěli, aby ta hrozba skončila! Nakonec všechno dobře dopadlo.

„Zlaté Vánoce!“ povzdychla si šťastně.

Včera projížděl silnicí sypač, ačkoli komunální služby na méně důležité komunikace většinou zapomínaly, takže vypadaly jako obří ledové dráhy pro zimní skeleton. Dnes jim byla Libby náležitě vděčná. Pokud šlo o celoroční údržbu silničního povrchu, nebylo však zastupitelstvo tak horlivé. Dodávka kodrcala přes drobné výmoly a praskliny až k prvním obydlím a zastavila se před dvěma domky s nízkou střechou, které byly od vozovky odděleny širokými předzahrádkami.

Libby vypnula motor, navlékla si vlněné rukavice, na kterých matka trvala, a otevřela dveře. V mrazivém vzduchu, který pronikl dovnitř, se její dech změnil v páru. Kolem nebylo ani živáčka. Většina lidí teprve snídá, pomyslela si.

Jen pár domácností se budilo za rozbřesku jako ta jejich. Kvůli své práci musela vstávat časně. Občané očekávali, že dostanou dopisy k ranní slanině a vajíčkům. Paní Hancocková toho moc nenaspala, a ačkoli ji Libby opakovaně žádala, aby se kvůli ní neobtěžovala, ochotně vstala, aby viděla dceru odjíždět do práce. Přesto existoval ještě další důvod, proč byla paní Hancocková v kuchyni před rozedněním.

Strýček Denis naštěstí považoval čtyři hodiny ráno za nekřesťanskou hodinu a nerušeně podřimoval. Pro Libby i její matku to znamenalo vzácnou společnou chvíli v teplé kuchyni nad šálkem čaje a topinkou. Nikdy se o Denisově nepřítomnosti nezmínily, ale to ostatně nedělaly ani v opačném případě. Jakmile však dolů proniklo občasné slabé zachrápání z ložnice v patře, vyměnily si kradmé úšklebky.

Libby se naklonila k sedadlu pro spolucestujícího, kam si položila hromádku pošty určenou pro Castle Darcy. Zá-

silky pro tyto dva domy vždycky pokládala navrch. Jeden balíček, adresovaný do domku vpravo, byl poslán doručení a vyžadoval podpis. Další balíček, dvě obálky spojené gumičkou, byl určený pro obyvatele domu vlevo. Libby je společně se psací podložkou s klipsem zvedla a vystoupila z vozu.

Její pevná obuv cestou k brance podupala dosud nedotčenou ojíňenou travu. Když vykročila po pěšině k hlavnímu vchodu, uslyšela zpoza chalupy tiché mečení. Je pan Bodicote venku s kozami, takže bude muset kvůli požadovanému podpisu obejít celý dům? Pracovala jako poštovní doručovatelka už dva roky a většinu pravidelných zákazníků znala. Zaklepala na dveře.

V okně se pohnula záclona. Po chvíli v zámku zarácholil klíč a objevila se úzká škvíra. Uvnitř se k ní tiskl hubený postarší obličej, z něhož bylo vidět jen jedno oko a koutek vrásčitých úst nad zarostlou bradou.

„Pošta!“ zavolala Libby a tišeji dodala: „Potřebuju podpis, pane Bodicote.“

„K čemu?“ zeptal se nepřívětivým hlasem.

„Máte tu rekomando. Balíček.“ Zvedla ho a potom zamávala podložkou na psaní.

Svrasklé rty se znovu pohnuly a víčko nad viditelným okem se podezřívavě přimhouřilo. „Od koho? Píšu to tam?“

Libby vzdychla a otočila balíček. „Od paní Suttonové.“

„Tak to je moje neteř Maureen.“ Řetízek se uvolnil, dveře se otevřely a za nimi stál pan Bodicote.

Kdysi musel být vysoký, ale nyní to byl shrbený scvrklý stařec. Zvyk sklánět hlavu pod dveřním překladem však přetrval. I nyní se shrbil, když se šoural dopředu, ačkoli už to nebylo nutné. Přes dva vlněné svetry měl starou bundu a na hlavě tvídovou čepici. Ani oblečení nedokázalo zamaskovat, jak je hubený. Dychtivě k ní napřáhl vrásčité prsty se zažloutlými nehty.

Čarodějnice! Její dřívější sny s děsivou náhlostí ožily. Libby se rozbušilo srdce. Ostýchavě se na starce usmála.

„To bude vánoční dárek.“ Teď už Bodicote mluvil mnohem vlídněji. „Maureen na mě nikdy nezapomene. Je to hodné děvče. A vždycky před Vánoce posílá balíček, včas, jak všude doporučují.“

„Kéž by to tak dělal každý!“ poznamenala Libby, zvedla psací podložku s klípsem a odtáhla balíček z jeho dosahu. „Tady mi to prosím podepište a dolů napište tiskacím písmem svoje jméno.“

„Musím si dojít pro brýle.“ Bodicote, zklamany, že se předání balíčku zdrželo, odešel do zadních prostor. Byl pryč několik minut, během nichž Libby netrpělivě podupávala a silně pocítovala, že tmavomodrý kabátek uniformy listonoše není tak teplý, jak si myslela. Úzkou chodbičkou viděla přímo dozadu do kuchyně. Rozeznala starodávný sporák a na něm pánev s bublajícím obsahem, až příliš velkou na přípravu jídla pro jednoho! Čarodějnice, čarodějnice... K Libbyinu nosu zavál podivný pach otrub a zeleniny.

„Kozy!“ zamumlala. „Vaří šlichtu pro kozy. Seber se, Lib! Příště uvidíš šotky!“

„Už jsem tady.“ Pan Bodicote se přišoural zpátky a nasazoval si brýle. Obroučky ze želvoviny byly vyspraveny růžovou leukoplastí. Zadíval se na formulář a pečlivě napsal své jméno. Měl překvapivě čitelný rukopis. Učil se psát, když byly děti ještě nuceny cvičit „vlnky a čárky“. Stářím byla ozdobná písmena sice trochu roztřesená, ale stále úhledná.

„Musíte mě omluvit, milá zlatá,“ pokračoval, „ale zamykám dveře i přes den. Nikdy mě nenapadlo, že to budu muset dělat, ale mám nepřátele.“

Takhle obšírné prohlášení neučinil pan Bodicote od chvíle, kdy Libby začala roznášet poštu.

„Slyšela jsem z cestičky kozy,“ podotkla a vyměnila

balíček za psací podložku. „Dnes ráno je na ně venku zima.“

Pan Bodicote zaprotestoval: „Nejsou venku!“ Chňapl po balíčku. „Kromě starého kozla Jaspera. Když ho hned ráno nepustím, začne kopat do dveří. Musel jsem zvenku na kůlnu připevnit zástrčku. Ať je v jeho dosahu jakákoli petlice, starý Jasper ji dokáže otevřít. Ale kozy venku nechávám. Tohle studené počasí jim nesvědčí. Potřebují péči, pokud z nich chcete něco mít. Chovám je uvnitř, a buďte si jistá, že nijak nestrádají. Ale jakmile nepustím kozla do výběhu, ať už prší, nebo svítí sluníčko, začne hrozně vyvádět.“

Naklonil se k ní. „Musím na ně dávat pozor. Někdo se je snaží otrávit.“

„To určitě ne!“ namítla Libby s vědomím, že by se do tohoto rozhovoru neměla nechat vtáhnout. Čekalo ji ještě celé kolečko, několik vesnic. Kozám se pravděpodobně udělalo zle, protože okusovaly vavřín nebo jinou nevhodnou rostlinu.

Pan Bodicote se naštěstí nechal vyrušit ze soustředění a mrkl na adresu na balíčku. „Od Maureen,“ opakoval. „Vždycky ho posílá doporučeně, aby měla jistotu, že ho dostanu!“ S tím zavřel dveře, Libby přímo před nosem. Uslyšela zachřestění řetízku.

Cestou zpátky automaticky našlapovala do vlastních stop, které udělala v jinovatce, když přišla. Ten stařík začíná bláznit, pomyslela si. Škoda. Rázovala si to po pěšině k druhému domu a přitom stáhla z balíčku gumičku a zkontrolovala adresy na obálkách.

Bylo zřejmé, že tady se žije úplně jiným stylem. Stodola byla zjevně přestavěna na garáž pro dvě auta. Na jedné straně domu vyrostla moderní přízemní přístavba s rovnou střechou, která narušovala symetrii staré budovy. V rohu mezi garáží a živým plotem nechali zedníci hromadu sutě, prken a dalšího harampádí, kterou nyní, jako

všechno ostatní, pokrývala bílá vrstva námrazy. Libby na ni s mírným nesouhlasem pohlédla. Vybavila si, jak neuklizeně to bez tohoto zmrzlého příkrovu vypadalo, a přemítala, jestli to tak zůstane až do jara. Zmáčkla zvonek.

V domě zašroubovala Sally Caswellová víčko na termosce horké kávy. Přitom vyhlédla z okna kuchyně a všimla si, že starý Bodicote pustil ven jednu kozu, velkou hnědobílou se zahnutými rohy. Navzdory opakovaným žádostem, aby si uvázal zvíře na provaz, se volně potulovalo po výběhu. Doufala, že se neprokouše živým plotem do jejich zahrady. Už ne. Liam by zešlel, kdyby se to ještě jednou stalo. Hrozil, že tu záležitost předá právníkům, a Sally se bála, že by to opravdu udělal.

Před pouhými dvěma dny tentýž kozel překonal živý plot tak, že uvolnil vlnitý plech poblíž záhonů. Došel až k nové přístavbě, kde měl Liam pracovnu, a nakoukl do okna. Chudák Liam zvedl hlavu od monitoru a spatřil jen několik centimetrů od okna vousatou hlavu s rohy, jak na něj upírá křídově modré oči s úzkými zorničkami.

„To by vyděsilo každého!“ stěžoval si později. V tu chvíli vykřikl, jako by ho na nože brali, vyřítit se ven, zvedl kámen z hromady nepoužitého silničního štětu, který tam zůstal po zednicích, a hodil ho po zvířeti.

Naneštěstí ho přitom viděl starý pan Bodicote a následovala velmi nechutná scéna. Na konci výměny názorů pohrozil Liam staršímu sousedovi právníkem.

Zatvrzelý a nezlomený pan Bodicote jen poznamenal: „Lidi z města jako vy a vaše panička nemají na venkově co pohledávat! Měli byste se vrátit do Londýna!“

To by vůbec nebylo špatné, pomyslela si Sally rozmrzele.

Odstěhovat se zpátky do Londýna nebo přilehlého okolí však nepřipadalo v úvahu, nejen kvůli tomu, že prodali

svůj malý řadový domek, ale zbavili se i další výstředně vyhlížející vily v novotudorském slohu, která patřila tetě Emily. Sally ji zdělila po Emilyině smrti asi před osmnácti měsíci a teď litovala, že ji prodala. Jenže Liam se nemohl dočkat, až se jí zbaví. Když dostali slušnou nabídku, tvrdil, že by byli hloupí, kdyby ji odmítli. Vila nutně potřebovala stavební úpravy i modernizaci a současný trh s nemovitostmi nezaručoval, že by o ni v brzké době projevil zájem další kupec. Bylo samozřejmě příjemné dostat peníze, ale Sally v tom domě vyrůstala. Cítila se tam v bezpečí, milovaná a šťastná. Teď jí připadalo, že ji Liam k prodeji donutil.

To už však bylo pryč a nemělo smysl plakat nad rozlitým mlékem. Sally s termoskou v ruce vykročila k pracovně, ale vtom zazvonil zvonek.

„Dobré ráno, paní Caswellová!“ pozdravila Libby a podala jí dvě obálky a balíček. „Za ten balík někdo zaplatil větší poštovné, než bylo nutné. Jen to odhadl, místo aby ho vzal na poštu k převážení. Vždycky je lepší zajít osobně na poštu a zjistit si přesnou částku. Dá se tak docela dost ušetřit!“

Sally převzala balíček i dopisy. Tiskací písmo návrhu balíčku nepoznávala. Když se nedostala na nejbližší poštu, která byla až v Chertonu, i ona sama někdy vsunula dopisy do poštovní schránky a nalepila na ně dražší známku, aby měla jistotu, že dojdou.

„Neviděla jste dnes ráno pana Bodicota?“ zeptala se doručovatelky. Jakmile obdržela kladnou odpověď, nervózně dodala: „Jakou má náladu?“

„Dobrou!“ odvětila Libby. „Vypadal docela vesele. Nechoval se divněji než obvykle.“

Sally s termoskou přitisknutou k hrudi zamířila k pracovně a přitom si prohlížela poštu.

Liam seděl u počítače a mračil se na monitor.

„Přinesla jsem ti kafe,“ prohodila. „Venku zase mrzne,

ještě štěstí, že jsi včera nejel do Norwiche. Právě jsem v rádiu slyšela, že východní pobřeží sužuje mráz a mlha. Aspoň tu tady nemáme. Jen si představ, že bys měl dneska celou cestu zpátky řídit!“

„Nezrušil jsem tu cestu kvůli počasí,“ utrousil Liam a přitom bušil do klávesnice. „Volal Jefferson, že musí změnit termíny. Rusové se zdrželi, takže by to nemělo smysl.“

„Stejně je dobře, že jsi doma. Ale i tak neměl telefonovat na poslední chvíli.“ Podala mu poštu. „Nejspíš vánoční pohlednice. A to je teprve první prosincový týden. Já ještě ani žádné nekoupila. Na balíčku stojí jen ‚Caswell‘. Asi je pro tebe. Já nic nečekám. Má londýnské razítko.“

„Teď se s tím nemůžu zatěžovat!“ vybuchl Liam podrážděně.

Panebože, pomyslela si Sally. Proč má tak mizernou náladu? Zřejmě proto, že nemohl odjet na své vědecké sympozium do Norwiche.

Odhodlaně mluvila vesele dál. „Mám ti ho tu nechat? Vedle termosky?“

„Ne!“ Prudce se otočil. „Odnes to. Říkal jsem, že se tím nemůžu zdržovat! Připadalo mi, že slyším kozu. Copak je zase pustil ven?“

„Asi ano,“ přiznala Sally. „Ale jen jednu.“ Váhavě pokračovala: „Přesto má právo nechat je běhat po vlastní zahradě.“

„Ale ne po té mojí!“ procedil její manžel mezi zařatými zuby.

Napadlo ji, že by ho měla opravit. Ve skutečnosti to byla její zahrada. To ona koupila tenhle dům. Nahlas však poznamenala: „Už ten plot spravil.“

„Ano, tentokrát starým čelem postele! Teď to vypadá ještě hůř než ten původní plech a kozy se prostě prokoušou na druhou stranu někde jinde.“

„Mám ti nalít kafe?“ zeptala se smířlivě.